jala küljes asuvasse korvi. Hea meelega vaatles ta korvikest, mis kuhjani oli täitunud lõhnava tolmusaagiga. Puhastades veel pead ja karvakesi jalgade küljes, vaatas ta veel kord õiesse, kus magasid mõlemad ööseltsilised. Siludes õrnu läbipaistvaid tiibu tõusis ta kergelt ja puhanult lendu, peatudes hetkeks haigemaja kohal, jättes sinna teate Malle ja Maisi-Lii asukohast. Siis jätkas ta lendu kutsuvalt lõhnava heinamaa sihis, kuhu peagi kadus ta väike kuldne pehme kehake.

Doktor Krookus ja Peedu ruttasid kohe juhatatud vesiroosi juurde, kust leidsid mõlemad tagaotsitavad. Vesiroos oli end täiel ilul avanud. Ärkasid uinujad, imestudes endi imeliku ümbruse ja juuresseisvate Peedu ja doktori üle. Nüüd tuli neile meelde õhtune juhtumus ja väike mesilind.

„Kus on meie hea sõber?“ küsis Malle.

„Küllap ta lendas juba varakult tööle, ta pole selline laiskleja kui teie!“ ütles doktor lõbusalt.

„Miks sa uurid vesiroosi õislehti?“ päris Maisi-Lii doktorilt, kes tõsiselt lükkas peaga õislehti üles ja alla, vaadeldes neid uurivalt.

„Teiega oleks võinud kergesti juhtuda raske

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 45